

Stari je počasi odprl oči in jih medlo vrgel na Ludvika, kot da si ga težko kliče v spomin. Gledala sta se, kot da sta si s pogledom povedala toliko potrebnega.

Dedek je s težavo razklenil ustnice. Skušal je nekaj povedati. Neslišen šepet mu je piskal iz ust. Ludvik je moral nasloniti uho prav na njegova usta, da je slišal:

»Toča...? —«

»Ne, dedek...«

»Hvala Bogu. — Gorice bi ti uničilo... ko so še tako nežne... — Videl sem jih... — Tako lepe so... Veselje boš imel... Le glej...! — Meni pa bo tudi tako lepo... sedaj — — — Zemlja te je žegnala, čeh... Jaz pa bom molil za grunt... — —«

Stegnil se je, z roko krčevito zagrabil za Ludvikovo ramo in vzdihnil, kot da bi se v sanjah zganil. Potem se je nasmehnil in ta smeh mu poslej ni zginil z obraza... —

Ludvik se je zazrl v njegove zaprte oči. Bil je, kot da bi spal. Nobene muke ni bilo na njegovem licu. Mir je mežikal iz njegovih potez, pokoj je ležal na njegovem nasmešku. Kot da otrok sanja o Miklavžu... Ludvik ga je gledal in solze so se mu pocedile preko vek na ustnice. Bilo mu je, kot da so z dedkom umrle vse njegove moči. Za hip se je ustrašil, misliti na prihodnost.

Konrad je padel na kolena. Debela solza mu je zdrčala na mustače. Počasi je molil:

»Jezus, Marija in sveti Jožef...«

Zunaj pa so cingljali ptiči in mavrica se je razpela nad umitim Kajzarjem. Prav tako kot takrat, ko sta se Ludvik in dedek odločila za nov zasad. Samo nekje daleč se je zamolklo izgubljal grom. —

Jože Kastelic | Mesečina

Mesečina v bregu, tihi plaz
drsi v dolino. V okna lije,
mirni dom se v snu smehlja,
mesečina pot pozna.

V tvoje oko se ruši blesk,
v čisto dno neslišno potone.
Opolnoči se nasmehlja,
mesečina pot pozna.

Brezdno neusmiljeno drži, uklepa.
Noč ves dan v noč motna ponika.
Od vseh pozabljen. Zaznamovan.
Mesečina pada v brezdanj.